

[Christmas Møller.]

Hovedlinierne i Forslaget var, nemlig det daværende Systems Afskaffelse, denne Kamp mellem to Partier, Retten til at stemme over, om jeg saa maa sige, den fri Adgang til at stemme. Og dette Forslag blev behandlet i 1919.

Naar nu det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte om, at de Konservative var lidet modige i hine Aprildage, maa jeg maaske have Lov til at minde ham om, at det, der skete, og det, vi fra konservativ Side kunde være saare vel tilfredse med, var, at det, de Herrer Socialdemokrater og de Radikale havde stemt imod, det blev de ved vor Fastholden af vort Forslag tvunget til at stemme for — begribeligvis var det ikke udarbejdet i Enkeltheder, det kan man ikke udenom Administrationen, men Linierne, det var paa vort oprindelige Forslags Grund.

Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg videre sagde, at det hin Paaskenat — det var Natten mellem 3. og 4. April 1920 — paa Amalienborg blev besluttet at gennemføre Valgloven, er dette fuldkommen urigtigt. Der blev, hvad der ogsaa fremgaar med al ønskelig Tydelighed, ikke besluttet noget paa Amalienborg. Venstres Ordfører saavel som det konservative Folkepartis Ordførere tilraadete det modsatte af det, der skete Natten mellem den 3. og 4. April. Jeg siger ikke dette saa forfærdelig meget til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, jeg siger det mere til Venstre, som en Overgang tog sig en ikke helt berettiget Agitation paa Begivenhederne paa Amalienborg Natten mellem den 3. og 4. April. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at han holdt sig til det officielle, udsendte Referat; hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som jo har Tid til det nu, vil gaa hen og tage Rigsdagsaarbogen og se det efter, vil han se, han har Uret.

Den Valglov, vi altsaa stod paa fra konservativ Side, som vore Stemmer var sat ind for i 1919, kendte Tinget overmaade godt. Her var ikke Tale om nogen Panikstemning, her var ikke Tale om noget Spring, nej, her var Tale om en eneste Ting, nemlig denne, at vi fra konservativ Side fastholdt vort Standpunkt, fastholdt, at paa det Grundlag vilde vi have Forslaget gennemført, og vi fik det. Og ser man, hvordan det er gaaet med denne Valglov, de Fejl, der er begaaet, den Maade, hvorpaa dette er foregaaet, ja, saa vil den højtærede Minister se, at der overhovedet ikke har været Stigning i Fejlene af nævne-

værdig Betydning, der har ikke været nogen som helst Ulempe ved denne Valglov.

Saa udtalte den højtærede Indenrigsminister, at vi andre skulde ikke insinuere, at han havde mindre smukke Motiver. Det er jeg ganske enig med ham i, man skal aldrig insinuere; men ser man paa Valglovsforslaget, og hører man, hvad det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde, er det virkelig heller ikke nødvendigt at insinuere, saa ligger det alt for klart for Dagen, hvad Tanken er. Tanken er efter Venstres Ordførers Mening den, at man gennem denne Valglov skal skabe et regeringsdygtigt Fler-tal. Endvidere sagde det ærede Medlem Hr. Elgaard — det kommer jeg til om et Øjeblik —, at naar vi havde faaet dette, skulde man et Skridt videre; saa kunde der maaske blive Stemning for det, og saa kunde man helt gaa over til Enkeltmandskreds-Systemet. Det er jo Venstres gamle Politik paa det forfatningsmæssige Omraade, at man skal tage Sagerne i to Tempoer, og det er altsaa det, det ærede Medlem Hr. Elgaard vil. Hvilken Forbindelse dette har med at rejse Spørgsmaalet om Forfatningskamp her i Landet, skal jeg komme til om et Øjeblik.

Saa udtalte den højtærede Indenrigsminister, at det var en mærkelig Maade at sige det paa, naar jeg havde sagt, at det var en uvenlig Handling overfor de Konservative at fremsætte dette Lovforslag. Lad os nu bare være Mennesker, sagde den højtærede Indenrigsminister, og ikke bilde os ind, at vi fører Politik for andre Partiers skønne Øjnes Skyld. Nej, Ministeren kan være rolig, der gøres intet for hans skønne Øjnes Skyld, ikke det fjerneste; men naar den højtærede Indenrigsminister vil sammenligne Fremsættelsen af et Valglovsforslag med Fremsættelsen af principielle Forslag, som det konservative Parti havde fremsat i de to foregaaende Rigsdagssamlinger, er det saa aabenbart urimeligt, som det kan være.

Den højtærede Indenrigsminister glemmer ogsaa, at da dette Ministerium blev dannet, udtalte den højtærede Statsminister her i Salen den 17. December 1926 — jeg beder om Tilladelse til et meget kort Citat —:

„Skønt udgaaet af et enkelt Parti agter Ministeriet ikke under de forhaandenværende Forhold at tilstræbe Gennemførelse af dette Partis almindelige Programpunkter.“
Gælder denne Sætning ikke mere? Og gjaldt den ikke i forrige Rigsdagssamling? Vil man overhovedet fra den højtærede Regerings Side ikke gaa ind paa den Be-